

Uitspraken 2006

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

18 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2006-18

Arbitrageprocedure, artikel 33 GBR-1994, bijzonder belang, deugdelijke grondslag, eer van stand, hoor en wederhoor, motiveringsplicht Raad van Tucht, onpartijdigheid

Klager, registeraccountant Q, heeft in opdracht van ABC onderzocht of de jaarrekeningen 1997, 1998 en 1999 van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid DEF met inachtneming van artikel 2:362 lid 1 BW waren opgesteld op basis van een administratie die diende te voldoen aan artikel 2:10 leden 1 tot en met 4 BW. Omtrent even vermeld onderzoek heeft klager bij brieven van 25 oktober 2001, 16 november 2001 en 5 december 2001 ten behoeve van ABC verslag van zijn bevindingen gedaan. Betrokkene heeft in opdracht van E ten behoeve van een arbitrageprocedure een onderzoek ingesteld, teneinde in de administratie van DEF vast te stellen of van vermeende verschuivingen in de resultaten daadwerkelijk sprake is geweest en, zo ja, welke de aard en de omvang daarvan zijn en in welke relevante omstandigheden deze verschuivingen zouden hebben plaatsgevonden. Van zijn bevindingen heeft betrokkene verslag gedaan in zijn rapport aan genoemde E van 17 juni 2002. De klacht houdt onder andere het volgende in. Betrokkenes rapport van 17 juni 2002 mist een deugdelijke grondslag. Dit zou hoogstwaarschijnlijk anders zijn geweest als betrokkene de moeite had genomen informatie bij klager in te winnen. Dit geldt temeer daar betrokkene kennis had genomen van de rapportage van klager. Betrokkene heeft zijn opdracht

verkregen door de reputatie van klager te (doen) beschadigen en daarop een ongevraagde dienstaanbieding aan E te baseren. Betrokkene heeft het beginsel van hoor en wederhoor geschonden door klager niet te horen. In het rapport van betrokkene staat dat hij wel contact heeft gezocht met de vroegere accountants van DEF, doch de vraag rijst waarom niet met klager. Betrokkene heeft niet onpartijdig gerapporteerd. Met de hiervoor bedoelde gedragingen heeft betrokkene de eer van de stand der registeraccountants geschaad.

De raad oordeelt als volgt. Klager heeft, tegenover de uitvoerige en gemotiveerde weerspreking daarvan door betrokkene, de onderdelen van de klacht ten grondslag liggende feiten niet aannemelijk gemaakt, zodat de klacht in deze onderdelen reeds daarom faalt. Nu ook overigens geen feiten of omstandigheden aannemelijk zijn geworden, waaruit moet worden afgeleid dat betrokkene tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld, dient de klacht op grond van het vorenstaande in alle onderdelen ongegrond te worden verklaard.

Klager is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Naar het oordeel van het college heeft de raad niet aan zijn motiveringsplicht voldaan. Uit 's raads beslissing is niet op te maken welke specifieke aan de klacht ten grondslag liggende feiten naar zijn oordeel niet aannemelijk zijn gemaakt en welke van de vele door betrokkene tegen de klacht ingebrachte argumenten hij daarbij op het oog heeft gehad. Derhalve geeft de tuchtbeslissing onvoldoende inzicht in de aan haar ten grondslag liggende gedachtegang en onvoldoende blijkt van een eigen en zelfstandige beoordeling van de klacht door de raad. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de tuchtbeslissing dient te worden

vernietigd. Het college kan de zaak zelf afdoen. Betrokkene heeft in opdracht van de heer E onderzoek verricht ten behoeve van een door ABC tegen hem gevoerde arbitrageprocedure omtrent de koop en verkoop van aandelen DEF. Het onderzoek was er op gericht in de administratie van DEF vast te stellen of van verschuivingen in de resultaten sprake is geweest en zo ja, wat de aard en omvang daarvan is en in welke omstandigheden deze verschuivingen zouden hebben plaatsgevonden. Het betrof meer in het bijzonder zes verschuivingen ontleend aan de door ABC in bedoelde procedure ingebrachte memorie van repliek in conventie. De opdracht was tot deze verschuivingen ook beperkt. In tegenstelling tot hetgeen klager betoogt heeft betrokkene geen onderzoek verricht naar de juistheid van de jaarrekeningen 1997, 1998 en 1999 van DEF. Betrokkene heeft deze overigens niet gemotiveerde stellingen uitdrukkelijk betwist en ook het door hem uitgebrachte verslag van bevindingen van 17 juni 2002 bevat geen aanknopingspunten voor de ruime opdracht zoals door klager gesteld. Voor zover de klacht van deze veronderstelling uitgaat, mist zij derhalve feitelijke grondslag. Vaststaat dat het onderzoek van betrokkene niet was gericht op klager, noch op diens bevindingen neergelegd in de brieven van 25 oktober 2001, 16 november 2001 en 5 december 2001. Betrokkene heeft onderzoek verricht naar verschuivingen die zijn genoemd in even bedoelde memorie van repliek in conventie en is daarbij kennelijk tot een andere analyse gekomen dan in genoemde memorie is neergelegd. Hoewel in deze memorie wordt gesteld dat een en ander zou zijn gebleken uit een door klager ingesteld boekenonderzoek, brengt de omstandigheid dat de bevindingen van betrokkene verschillen van hetgeen in genoemde memorie is gesteld niet met zich dat betrokkene daarmee een oordeel over de arbeid van klager heeft gegeven. In de rapportage van zijn bevindingen wordt geenszins uitgesloten dat klager relevante feiten anders waardeert, noch wordt het oordeel van klager in twijfel getrokken. Het college acht in dit verband van belang dat betrokkene in zijn verslag heeft volstaan met een feitelijke weergave van klagers bevindingen en zijn eigen bevindingen op een zakelijke en neutrale wijze heeft geformuleerd zonder

deze expliciet noch impliciet in verband te brengen met het werk van betrokkene. Bovendien heeft betrokkene in het verslag van bevindingen uitdrukkelijk gewezen op de beperkte reikwijdte van het onderzoek, dat zijn opdracht niet strekt tot het geven van een oordeel over andere deskundigen, waaronder (register)accountants en dat geen oordeel wordt uitgesproken over de werkzaamheden die door andere deskundigen zijn verricht. Het college is derhalve van oordeel dat betrokkene in het verslag geen oordeel heeft gegeven omtrent de arbeid van klager, zodat betrokkene niet gehouden was klager ingevolge artikel 33 GBR-1994 in de gelegenheid te stellen inlichtingen te geven. Evenmin bestaan aanknopingspunten voor de conclusie dat betrokkene bij de voorbereiding van zijn verslag gehouden was klager op grond van artikel 11 GBR-1994 te horen. Uit het voorgaande vloeit voort dat de klachtonderdelen ongegrond zijn. Het laatste klachtonderdeel klaagt erover dat betrokkene artikel 9 GBR-1994 heeft overtreden, omdat hij geen onpartijdig onderzoek heeft uitgevoerd en niet onpartijdig heeft gerapporteerd. Ingevolge artikel 9, eerste lid, GBR-1994 is de registeraccountant onpartijdig in zijn oordeel. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat, indien de registeraccountant een bijzonder belang vertegenwoordigt, hij is gehouden ervoor zorg te dragen dat zulks aan de betrokkenen kenbaar is. In het verslag van bevindingen heeft betrokkene vermeld dat hij het onderzoek in opdracht van E heeft verricht in het kader van de arbitrageprocedure. Hiermee is kenbaar dat hij een bijzonder belang vertegenwoordigde. In het kader van dit onderzoek heeft betrokkene feiten verza-

meld teneinde de aan hem gestelde onderzoeksvraag te beantwoorden. Daarbij heeft betrokkene blijkens het verslag gebruikgemaakt van een veelheid aan bronnen zodat, anders dan klager betoogt, geen aanknopingspunten bestaan voor het oordeel dat betrokkene uitsluitend en hoofdzakelijk op verklaringen van E is afgegaan. Het college is niet gebleken dat betrokkene daarbij niet onpartijdig in zijn oordeel is geweest. Het college verklaart het beroep gegrond, vernietigt de bestreden beslissing van de raad voor zover in beroep aan de orde en verklaart de klacht ongegrond.

AWB 04/435 LJN: AT6075

19 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2006-19

Artikel 33 GBR-1994, deugdelijke grondslag, directiefraude, eer van stand, gerechtelijke procedure, onderzoeksopdracht, schriftelijke berisping, Verordening op de Fraudemelding, wederhoor

DEF is een vennootschap waar in massa-productie onder meer kant en klare Chinese maaltijden werden bereid. De klager is al gedurende lange tijd werkzaam bij DEF. Op 8 juli 1997 heeft de beleggingsmaatschappij ABC een koopovereenkomst gesloten tot het verwerven van vijftig procent van de aandelen in DEF Holding. Daaraan voorafgaand was door medewerkers van ABC een due diligence-onderzoek verricht. Op 21 januari 1998 heeft L RA, accountant bij het kantoor MNO

accountants, een goedkeurende verklaring afgegeven bij de jaarrekening 1997 van DEF. Op 28 augustus 2000 heeft de raad van commissarissen van DEF de klager geschorst op verdenking van financiële onregelmatigheden. Dit heeft bij ABC het vertrouwen in de directie geschaad en haar interesse gewekt in de vraag of de, immers onder verantwoordelijkheid van de directie gepresenteerde cijfers over de voorafgaande jaren wel juist waren. Op 22 november 2000 hebben ABC en DEF een arbitrageprocedure aangespannen tegen klager. Op 5 februari 2001 heeft RST accountants een 'Rapport van bevindingen inzake de review cijfers 31 augustus 2000' uitgebracht aan de directie en de raad van commissarissen van DEF. In oktober 2001 is de betrokken registeraccountant door ABC aangezocht. Betrokkene heeft (de administratie van) het bedrijf bezocht en heeft in brieven van 25 oktober 2001, 16 november 2001 en 5 december 2001 ten behoeve van ABC gerapporteerd. Deze brieven zijn alle gericht aan het advocatenkantoor van ABC en door betrokkene ondertekend als RA.

De klacht luidt samengevat als volgt:

- Betrokkene heeft in zijn brieven, die in het kader van de behandeling van gerechtelijke procedures zijn ingebracht als forensisch onderzoek, stellige, onjuiste en voor de klager schadelijke conclusies getrokken.
- Betrokkene had de opdracht van ABC niet mogen aanvaarden.
- Betrokkene geeft in zijn verweerschrift aan dat sprake was van een onvoltooid onderzoek; daarmee ondersteunt hij de klacht dat zijn brieven niet uitgebracht hadden mogen worden op de wijze waarop dat is gedaan.
- Betrokkene geeft zowel in zijn voormelde brieven als in zijn verweerschrift door de wijze van presenteren en selecteren van ►

Annotatie bij JT 2006-18

Klager in deze zaak is onmiskenbaar de betrokkene uit JT 2006-19. De gebeurtenissen waarop die tuchtklacht betrekking had, hebben zich afgespeeld vóór die van de onderhavige klacht. Betrokkene uit deze klacht heeft een onderzoek ingesteld op verzoek van de klager uit JT 2006-19. Toen betrokkene daarover rapporteerde, was klager al voor de tuchtrechter gedaagd in JT 2006-19. In het kader van het geschil heeft hij het kennelijk opportuun geacht betrokkene, de onderzoeker van de wederpartij, aan te klagen, maar zonder succes: Betrokkene heeft kennelijk zorgvuldiger geopereerd dan klager als betrokkene in JT 2006-19. In zijn uitspraak refereert het College van Beroep voor het bedrijfsleven hier ook expliciet aan. Het college oordeelt met name dat het onderzoek van betrokkene niet gericht was op de bevindingen van klager, dat betrokkene daarover geen oordeel heeft gegeven en dat dus artikel 33 GBR niet van toepassing was. Ook van belang is de uitspraak van het college dat betrokkene kenbaar heeft gemaakt dat hij een bijzonder belang vertegenwoordigde doordat hij heeft vermeld dat hij het onderzoek in opdracht van een der partijen in een arbitrageprocedure verrichtte; dat is dus voldoende duidelijk in het licht van artikel 9 lid 2 GBR.

Hans Blokdijk

Tuchtrecht

gegevens blijk van partijdigheid, terwijl ook deugdelijke grondslag ontbreekt.

- e. Betrokkene verzuimt duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn onderzoekopdracht.
- f. Betrokkene heeft in zijn brief van 5 december 2001 een oordeel uitgesproken over het werk van een andere accountant, te weten de heer L RA van MNO accountants, zonder deze voorafgaand in de gelegenheid te stellen te reageren op de bevindingen van betrokkene.

Naar het oordeel van de raad moet bij de beoordeling het volgende worden vooropgesteld. Indien een accountant ten tijde van het naar buiten brengen van zijn bevindingen weet althans redelijkerwijs moet vermoeden dat die bevindingen in enige gerechtelijke procedure ingebracht zullen worden, dan dient hij, gelet op dan voorzienbare mogelijke implicaties van zijn rapportage, een verhoogde mate van zorgvuldigheid te betrachten ten aanzien van de wijze waarop hij zijn bevindingen weergeeft. Betrokkene heeft te kennen gegeven van oordeel te zijn dat hij in zijn brieven, gelet op de omstandigheden van het geval, voldoende voorbehouden heeft opgenomen ten aanzien van zijn bevindingen. Voorts heeft hij gesteld dat zijn onderzoek nog niet was afgerond en dat hij in de brieven ook heeft benadrukt dat het een weerslag van zijn voorlopige bevindingen betreft. De raad deelt de opvatting van betrokkene niet. Gelet op hetgeen is overwogen en in aanmerking nemende dat betrokkene redelijkerwijs heeft moeten vermoeden dat zijn brieven, die immers waren gericht aan de advocaat van zijn cliënt, ingebracht zouden - kunnen - worden in een gerechtelijke procedure, acht de raad de onder a samengevatte klacht gegrond, met dien verstande dat betrokkene de brieven niet naar buiten had mogen brengen in de vorm waarin dat is geschied. In het bijzonder zijn de daarin opgenomen conclusies met betrekking tot de verschuivingen gelet op het daaraan ten grondslag liggende onderzoek te stellig van aard, terwijl deze stelligheid geen compensatie vindt in de voorbehouden zoals in die brieven geformuleerd. Uit de eigen stellingen van betrokkene volgt dat de context waarin zijn brieven dienen te worden geplaatst niet zodanig eenvoudig was dat ten

tijde van het onderzoek van betrokkene reeds met een voor het trekken van stellige conclusies vereiste precisie vaststond hoe het een en ander bij DEF Holding was verlopen en wie daarvan op de hoogte was en verantwoordelijkheid droeg. De raad is dan ook van oordeel dat betrokkene bij de weergave van zijn bevindingen op dit punt niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen. Hiervan kan betrokkene een tuchtrechtelijk verwijt worden gemaakt. Ook de omstandigheid dat betrokkene heeft verzuimd wederhoor toe te passen teneinde zijn bevindingen te toetsen, alvorens te rapporteren zoals hij heeft gedaan, acht de raad tuchtrechtelijk verwijtbaar. Betrokkene heeft zich in dit verband erop beroepen dat hij de accountant van DEF Holding, MNO accountants wel degelijk om inlichtingen heeft gevraagd en dat hij daarmee heeft voldaan aan artikel 33 GBR-1994. Voorts heeft betrokkene met betrekking tot de (geschorste) directie van DEF Holding, onder wie de klager, het standpunt ingenomen dat het toepassen van wederhoor ten aanzien van hen niet opportuun was gelet op de aard van het onderzoek en de stand waarin zich dit bevond alsmede erop gelet dat de administratie zich niet meer onder verantwoordelijkheid van de directie bevond nu deze geschorst was in verband met wat betrokkene noemt 'een bewezen directiefraude'. Daarnaast heeft betrokkene in dit verband gesteld dat zijn handelwijze, in het bijzonder wat betreft het achterwege laten van een verhoor van de klager, in overeenstemming is met de Handleiding voor accountants bij de Verordening op de Fraudemelding. Tot slot heeft betrokkene geopperd dat aan het beginsel van hoor en wederhoor ook recht kan worden gedaan in juridische procedures en dat het hem in dit verband is opgevallen dat de klager geen van de in de brieven neergelegde voorlopige bevindingen heeft ontkracht. In zijn verweer miskent betrokkene dat artikel 33 GBR-1994 eist dat de registeraccountant vóórdat hij een oordeel geeft omtrent de arbeid van een andere accountant, deze andere accountant in de gelegenheid stelt inlichtingen te verschaffen. Door de wijze van presenteren in de brief van 5 december 2001 waarin de door betrokkene gerelateerde en onjuist geachte verschuivingen worden toegedicht

aan de heer L van MNO accountants, is impliciet een oordeel gegeven over de arbeid van die accountant. Dit brengt mee dat ook klachtonderdeel f gegrond is. De Handleiding voor accountants bij de Verordening op de Fraudemelding bevat geen aanwijzingen die direct betrekking hebben op de onderhavige casus. Klaarblijkelijk heeft betrokkene echter bedoeld te verwijzen naar de strekking van die Handleiding en van de Verordening waarop deze betrekking heeft, in die voege dat de accountant die aanwijzingen heeft verkregen van fraude zijn onderzoek zodanig dient in te richten dat hij een hoge mate van zekerheid verkrijgt over het al dan niet bestaan van deze fraude en dat de accountant geen personen op de hoogte stelt van zijn verkregen aanwijzingen, voor zover hij dat strijdig acht met het doel van zijn onderzoek, bijvoorbeeld vanwege de vrees dat deze personen het onderzoek zullen belemmeren, door bijvoorbeeld gegevens te (laten) achter houden of te vernietigen. Niet aannemelijk is geworden dat betrokkene op enigerlei wijze heeft gepoogd na te gaan of de klager en/of de heer L RA geneigd en in staat waren voor het onderzoek van betrokkene relevante gegevens buiten dat onderzoek te proberen te houden. Mitsdien gaat het beroep van betrokkene op de voorbedeelde Handleiding niet op. Met zijn opvatting dat het beginsel van hoor en wederhoor in voldoende mate gestalte kan krijgen in een juridische procedure miskent betrokkene zijn eigen verantwoordelijkheid met betrekking tot de eerbiediging van dit beginsel, welke verantwoordelijkheid zwaarder weegt voor de accountant die bevindingen rapporteert waarvan hij zich moet realiseren dat die in een gerechtelijke procedure kunnen worden ingebracht. Het vertrouwen dat in het maatschappelijk verkeer gesteld moet kunnen worden in mededelingen van een registeraccountant zou bij acceptatie van betrokkenes visie ernstig worden geschaad. Ten aanzien van de onder b samengevatte klacht dat betrokkene de opdracht nimmer had mogen aanvaarden overweegt de raad als volgt. Voor zover de klacht is gegrond op de stelling dat de beperkte tijd die betrokkene was geboden om onderzoek te doen meebracht dat een deugdelijk onderzoek onmogelijk was, faalt deze. Niet aannemelijk is geworden dat

betrokkene op het moment waarop hij zijn onderzoeksoopdracht heeft aanvaard redelijkerwijs heeft moeten voorzien dat die opdracht onmogelijk op een behoorlijke wijze ten uitvoer zou kunnen worden gebracht. Ook voor zover de klacht steunt op de stelling dat betrokkene niet over de vereiste onpartijdigheid beschikte faalt deze. Naar aanleiding van de onder c, d en e samengevatte klachten overweegt de raad allereerst als volgt. Dat betrokkene heeft aangegeven dat zijn onderzoek nog niet was voltooid heeft geen zelfstandige betekenis. Voor de opvatting dat betrokkene door zijn handelwijze blij heeft gegeven van partijdigheid ziet de raad geen grond. Voor zover de klacht inhoudt dat betrokkene de opdracht niet had mogen aanvaarden omdat in het geheel geen redelijke aanleiding bestond voor een onderzoek naar (gedragingen van) de klager, verwerpt de raad die klacht evenzeer, omdat een nader onderzoek naar die gedragingen, gelet op de gang van zaken en de bevindingen van RST, geenszins onredelijk voorkomt. Ook in zoverre valt niet in te zien dat betrokkene van de aanvaarding van die opdracht een tuchtrechtelijk verwijt valt te

maken. De opvatting van de klager dat betrokkene in verzuim zou zijn gebleven betreffende het verschaffen van duidelijkheid omtrent de inhoud van zijn opdracht deelt de raad niet. Naar het oordeel van de raad heeft betrokkene met name in zijn brief van 25 oktober 2001 genoegzaam duidelijk gemaakt wat de door hem aanvaarde opdracht inhield. Hetgeen hiervoor is overwogen leidt tot de volgende beslissing. De raad verklaart de klacht wat betreft de onderdelen b, c, d en e ongegrond en verklaart de klacht wat betreft onderdeel a en f gegrond. De raad legt ter zake daarvan aan betrokkene de maatregel op van schriftelijke berisping.

Betrokkene is in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Naar het oordeel van het college had betrokkene, teneinde tot een deugdelijke grondslag voor zijn brieven te komen, klager in de gelegenheid moeten stellen op zijn bevindingen te reageren alvorens te rapporteren aan (de advocaat van) ABC. Hoewel aan betrokkene moet worden toegegeven dat van een persoonsgericht onderzoek in eigenlijke zin geen sprake

was, was de betrokkenheid van klager bij de handelingen die het onderwerp van onderzoek waren zodanig direct en intensief, dat, mede gezien de omstandigheden die de aanleiding vormden voor de opdracht, het onderzoek onvermijdelijk tevens het functioneren van klager zou betreffen. Inhoud en strekking van het verslag zijn ook feitelijk van dien aard, dat wordt bevestigd dat niet staande valt te houden dat de positie van klager niet (mede) ter discussie wordt gesteld. Het standpunt van betrokkene dat hij van het horen van klager en diens accountant heeft mogen afzien omdat hij daartoe ingevolge de Handleiding niet toe was gehouden, aanvaardt het college niet. Het college begrijpt het betoog van betrokkene aldus dat betrokkene beducht was dat klager of diens accountant, eenmaal op de hoogte van zijn bevindingen, verder onderzoek zou belemmeren door gegevens achter te houden of te vernietigen. Daargelaten of de Handleiding en de Verordening op de fraudemelding waarop de Handleiding is gebaseerd hier van toepassing zijn - het betrof immers geen opdracht tot controle in de zin van de Verordening maar een specifieke opdracht van een aandeelhouder in het kader van een conflict met klager - doet de Verordening op de fraudemelding geenszins af aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 11 GBR-1994. Betrokkene had de rapportage aan zijn opdrachtgever derhalve moeten beperken tot mededelingen waarvoor hij ook zonder dat hij klager of de accountant van de vennootschap behoefde te horen deugdelijke grondslag had, dan wel van rapportage aan zijn opdrachtgever moeten afzien. De stellige conclusies met betrekking tot de verschuivingen, alsmede de bekendheid met en verantwoordelijkheid voor deze verschuivingen voldoen niet aan deze voorwaarden. Ten overvloede merkt het college op dat deze conclusies meer behelzen dan een gemotiveerd vermoeden van fraude en dat op geen enkele wijze de verwachting is onderbouwd dat klager of de accountant van de vennootschap, indien zij van de bevindingen kennis zouden krijgen, het vereiste vervolgonderzoek zouden belemmeren door gegevens achter te houden of te vernietigen. Door echter zonder meer over te gaan tot rapportage, waarvan betrokkene wist dat die ten doel had na te gaan in hoeverre de financiële positie van klagers bedrijf bij de koop door betrokkenes opdrachtgever te rooskleurig was voorgesteld, heeft betrokkene verslag uitgebracht over ►

Annotatie bij JT 2006-19

Deze klacht betreft een bijzonder onderzoek dat in vroeger jaren wel als 'forensisch' aangeduid werd. Hierbij zijn enkele fouten gemaakt die in het verleden menig 'forensisch' accountant noodlottig zijn geworden. De grootste fout was, dat betrokkene een rapport waarin hij vermeldde dat aanvullend onderzoek nodig was, ter beschikking heeft gesteld aan de advocaat van zijn opdrachtgever. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven stelt dat betrokkene daarmee de verplichting van artikel 11 tot een deugdelijke grondslag ontkende! De Raad van Tucht refereert aan JT 2002-3, waarbij ik hetzelfde gedrag in mijn annotatie als een 'beginnersfout' van een forensische accountant heb bestempeld. De tuchtrechter heeft al ettelijke malen geoordeeld dat een betrokkene verantwoordelijk is voor hetgeen de opdrachtgever of diens raadsman met een dergelijk onvoldragen stuk doet! Ook de beperkte beschikbare tijd wordt - terecht - niet als verontschuldiging aanvaard.

Voorts wordt betrokkene verweten dat hij geen hoor en wederhoor heeft toegepast. Betrokkene poogt zich te verweren met een beroep op de Handleiding bij de Verordening op de fraudemelding, en wel op grond van de mogelijkheid dat men relevante gegevens buiten het onderzoek zou houden. Dat lijkt echter onwaarschijnlijk, nu de vennootschap van klager reeds failliet was verklaard en klager daar geen functie meer had. Voorts stelt betrokkene dat hij geen 'persoonsgericht onderzoek' heeft uitgevoerd; het college oordeelt echter, in lijn met eerdere jurisprudentie, dat betrokkene had moeten bedenken dat het onderzoek onvermijdelijk tevens het functioneren van klager zou betreffen. Die was door betrokkene niet 'gehoord', en evenmin de accountant die de desbetreffende jaarrekening had gecontroleerd, hetgeen betrokkene ook een verwijt ex artikel 33 GBR opleverde. Tegen dit laatste verweert betrokkene zich met een verwijzing naar een passage in zijn rapport waarin hij stelt geen oordeel uit te spreken zonder voorafgaand overleg, maar hij zondigt hiertegen onmiddellijk door het oordeel van een ander te vermelden met de toevoeging dat dit hem niet onlogisch voorkomt.

Merkwaardig is nog het volgende. De raad legt betrokkene een berisping op. Het college stelt dat het geen aanleiding ziet voor een lichtere maatregel, maar vervolgt met de mededeling dat het een waarschuwing passend en geboden acht. Maar doordat het college het beroep van betrokkene verwerpt, zal de berisping wel van kracht gebleven zijn.

Hans Blokdijs

Tuchtrecht

zijn bevindingen zonder daarvoor een deugdelijke grondslag te hebben. Voorts vermag het college niet in te zien dat de omstandigheid dat DEF in oktober 2001 failliet is verklaard en ten tijde van het litigieuze onderzoek geen fungerende directie meer had een belemmering voor betrokkene vormde om klager te horen. Klager heeft immers onweersproken gesteld dat hij op het moment van onderzoek door betrokkene aanwezig was op het kantoor van DEF. Het betoog van betrokkene dat klager in de arbitrageprocedure in de gelegenheid is geweest te reageren op de brieven van betrokkene miskent dat betrokkene ervoor verantwoordelijk is dat de mededelingen in zijn brieven deugdelijke grondslag hebben. De bedenkingen die deze handelwijze oproept wegen des te zwaarder, aangezien betrokkene zich in zijn brieven niet heeft beperkt tot een feitelijke weergave van zijn bevindingen, maar in stellige bewoordingen een verstrekkend en belastend oordeel heeft gegeven over klager, zonder dat hij op enigerlei wijze in de

gelegenheid is gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken. Ook de omstandigheid dat voor het onderzoek slechts een beperkt aantal uren beschikbaar was of dat het onderzoek binnen een bepaalde periode moet worden afgerond ontslaan een accountant niet van de verplichting alleen daarover te rapporteren terzake waarvan hij over een deugdelijke grondslag beschikt. De voorbehouden (noodzakelijk) nader onderzoek of overleg, suggereren dat bevindingen indien daartoe aanleiding is zouden kunnen worden aangepast, maar nemen niet weg dat het betreft bevindingen waarop bij het uitbrengen van de rapportage deugdelijke grondslag voorhanden moet zijn. Het vorenstaande levert naar het oordeel van het college een schending op van de artikelen 5 en 11 GBR-1994. Het betoog van betrokkene dat hij L bij brief van 8 maart 2002 heeft verzocht om nadere inlichtingen baat hem niet, omdat artikel 33 GBR-1994 uitdrukkelijk bepaalt dat de registeraccountant vóórdat hij een oordeel geeft omtrent de arbeid van een

andere accountant, deze in de gelegenheid stelt inlichtingen te geven. Dat hij op dit verzoek nimmer een reactie heeft ontvangen, hetgeen volgens betrokkene duidt op de juistheid van zijn bevindingen, doet daar dan ook niet aan af. Ten aanzien van de in het geding zijnde maatregel overweegt het college als volgt. Betrokkene heeft op verzoek van één van de partijen bij een conflict een opdracht aanvaard tot onderzoek naar mogelijke verschuivingen van kosten en omzet. De verplichting zorg te dragen voor een deugdelijke grondslag weegt des te zwaarder omdat betrokkene zich had moeten realiseren dat zijn bevindingen zouden worden ingebracht in een arbitrale procedure. Gelet hierop ziet het college geen aanleiding een lichtere maatregel op te leggen dan de raad heeft opgelegd. Het vorenoverwogene leidt het college tot de slotsom dat het beroep moet worden verworpen
AWB 03/936 LJN: AT6074. ■